

*Tizenhárom
okom volt...*

*finep
selection*

J A Y A S H E R

Jay Asher

*Tizenhárom
okom volt...*

Jay Asher

*Tizenhárom
okom volt...*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Jay Asher
A mű eredeti címe: Thirteen Reasons Why

Fordította: Farkas Orsolya
Szerkesztette: Széchenyi Tibor

A művet eredetileg kiadta: Penguin Group (USA), 2007

Jelen kiadás a Razorbill, a Penguin Group (USA) Inc., Penguin Young Readers Group egyik részlegével kötött megállapodás eredményeképpen jelent meg.

This edition published by arrangement with Razorbill, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Copyright © 2007 by Jay Asher

Borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 333 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

JoanMarie-nek

– URAM? – ISMÉTLI MEG A HÖLGY. – Milyen gyorsan szeretné, hogy odaérjen?

Két ujjammal erősen megdörzsölöm a homlokomat a bal szemöldököm felett. A lüktető fájdalom erősödik. – Mindegy – válaszolom.

A postáskisasszony átveszi a csomagot. Ugyanazt a cipősdobozt, ami kevesebb, mint huszonnégy órával korábban a verandámon feküdtt; most is barna papírzacskó borítja, és cellulsszal van leragasztva, mint amikor én kaptam. Viszont ezúttal más névre szól a címzés. A következő embernek Hannah Baker listáján.

– Az elátkozott péktucat¹ – motyogom. Aztán elszégyellem magam, amiért ez eszembe jutott.

– Elnézést?

Megrázom a fejem. – Mennyibe kerül?

Egy mérlegre helyezi a dobozt, és leüt néhány számot a billentyűzeten.

1 A péktucat vagy hosszútucat egyes helyeken a 13 megjelölése. *Baker's dozen*, pék tucatja. Boucca eredetileg cornwalli természetszellem volt, aki a kereszténységben ördöggé vált. Az ördög tucatjából csak azért lett pék tucatja, mert a Boucca és a baker szavak kiejtése hasonló.

A pultra teszem a benzinkúton vásárolt kávémat, és a képernyőre pillantok. Kihúzóok pár bankjegyet a tárcámból, kikotrok egy kis aprót a zsebemből, és azt is a pultra teszem.

– Nem hiszem, hogy hatott már a kávé – mondja a hölgy. – Még kell egy dollár.

Odaadom a hiányzó pénzt, és kidörzsölöm az álmat a szememből. Belekortyolok a langyos italba, és nagy nehezen le is nyelem. Valahogy fel kell ébrednem.

Vagy talán mégsem. Talán jobb lenne, ha félálomban csinálnám végig a napot. Talán ez az egyetlen mód, hogy átvészeljem.

– Holnapra valószínűleg megérkezik a címzetthez – mondja a postáskisasszony. – Vagy talán holnapután. – Azzal bedobja a dobozt egy mögötte lévő kosárba.

Várom kellett volna a tanítás végéig. Adnom kellett volna Jennynek még egy napnyi nyugalmat.

Bár nem érdemli meg.

Mikor holnap vagy holnapután hazaér, egy csomagot talál a küszöbön. Vagy ha az édesanyja, vagy az édesapja, vagy valaki más ér haza először, talán az ágyán találja meg. És izgatott lesz. Én izgatott voltam. Egy csomag feladó nélkül? Elfelejtették, vagy szándékosan nem írták rá? Talán egy titkos imádótól jött?

– Szeretné a blokkot? – kérdezi a postáskisasszony.

Megrázom a fejem.

A kis nyomtató így is, úgy is kidobja. Nézem a hölgyet, amint letépi a cetlit, és a szemétkosárba hajítja.

A városban csak egy posta van. Azon tűnődöm, vajon ugyan-ez a postáskisasszony szolgálta-e ki a többieket is a listáról, azokat, akik előttem kapták meg ezt a csomagot. Ők vajon megtartották

a blokkot, mint valami beteges emléktárgyat? Betették az alsóneműs fiókba? Kitűzték egy parafa táblára?

Majdnem visszakérem a blokkomat. Majdnem azt mondom: „Sajnálom, mégiscsak megkaphatnám?” Emlékeztetőként.

De ha emlékeztetőt akarnék, lemásolhattam volna a kazettákat, vagy megtarthattam volna a térképet. De soha többé nem akarom meghallgatni azokat a kazettákat, bár Hannah hangja örökre visszahangozni fog a fejemben. És a házak, a fák, a középiskola mindig ott lesznek, hogy emlékeztessenek.

Már nem én irányítom. A csomag úton van. A blokk nélkül távozzom a postáról.

Valahol mélyen a bal szemöldököm mögött a fejem még mindig lüktet. Keserű a szám íze, és minél közelebb jutok az iskolához, annál közelebb kerülök az összeomláshoz.

Szeretnék összeomlani. El akarok esni a járdán, pont ott, ahol vagyok, és a borostyán közé vonszolni magam. Mert az út épp a borostyán mögött kanyarodik, és elhalad az iskola parkolója mellett. Keresztülvág a fűvön, egészen a főépületig. A bejárati ajtón át a folyosóra vezet, ami osztálytermek és szekrények között kanyarog, végül annak a teremnek a mindig nyitott ajtajába torkollik, ahol az első órám lesz.

A terem első részén, a diákokkal szemközt, Mr. Porter asztala áll. Ő lesz az utolsó, aki megkapja a feladó nélküli csomagot. És középen, egyfelől balra, Hannah Baker padja van.

Üres.

Tegnap

Tanítás után egy órával

EGY CIPŐSDOBOZ MÉRETŰ CSOMAGOT támasztottak a bejárati ajtónak. Az ajtón van egy kis rés, ezen keresztül be tudják dobni a leveleket, de semmi olyan nem fér át rajta, ami vastagabb egy szappannál. A csomagoláson lévő sietős firkálmány szerint Clay Jensen részére címezték a csomagot, úgyhogy felkapom, és bemegyek a házba.

Beviszem a dobozt a konyhába, és leteszem a pultra. Kihúszom a kacatos fiókot, és kiveszek egy ollót. Körbevágom a papírt, és kinyitom a csomagot. A cipősdobozban egy összetekert buborékfólia van. Széthajtogatom, és hét, tok nélküli audiokazettát találok.

Mindegyik szalag jobb felső sarkára egy sötétkék számot festettek, talán körömlakkal. Minden oldalon másik szám van. Egy és kettő az első kazettán, három és négy a következőn, öt és hat, és így tovább. Az utolsó kazetta egyik oldalán egy tizenhármas van, de a másikon semmi.

Ki küldene nekem egy cipősdobozt, tele kazettákkal? Már senki nem hallgat ilyet. Egyáltalán le tudom valamivel játszani?

A garázs! A magnó a munkapadon. Az apám szinte ingyen vette egy kiárusításon. Régi, úgyhogy apát nem zavarja, ha belepi a fűrészpor, vagy összefröcsköli a festék. És a legjobb, hogy kazettát lehet rajta hallgatni.

Egy sámlit húzok a munkapad elé, a hátizsákomat a padlóra dobom, és leülök. Megnyomom a lejátszón az Eject gombot. Kinyílik a műanyag ajtó, és beteszem az első szalagot.

1. kazetta, A oldal

HELLÓ, FIÚK, LÁNYOK! Itt Hannah Baker, élőben és sztereóban.

Nem hiszem el.

Nincs visszatérítés. Nincs ráadás. És ez alkalommal abszolút nincsenek kívánságok.

Nem, ezt nem tudom elhinni. Hannah Baker megölte magát.

Remélem, készen állsz, mert most elmesélem neked az életemet. Pontosabban azt, hogy miért lett vége. És ha ezeket a kazettákat hallgatod, te vagy az egyik oka.

Mi? Nem!

Nem árulom el, melyik kazettán kapcsolódsz a történetbe. De ne félj, ha megkaptad ezt az aranyos kis dobozt, a neved fel fog bukkanni... ígérem.

Na most, miért állítana valótlanul egy halott lány?

Hé! Ez úgy hangzik, mint egy vicc. Miért állítana valótlant egy halott lány? Válasz: mert ő már nem tud felállni.

Ez valami torz búcsúlevél?

Gyerünk, ne vess!

Hát... azt hittem, vicces lesz.

Mielőtt meghalt, Hannah csinált egy csomó kazettát. Miért?

A szabályok elég egyszerűek. Csak kettő van. Egyes számú szabály: meghallgatod. Kettes számú: továbbküldöd. Remélhetőleg egyik sem lesz könnyű neked.

– Mit hallgatsz?

– Anya!

A magnó után kapok, és egy csomó gombot nyomok meg egyszerre.

– Anya, megijesztettél – mondom. – Semmi különös. Iskolai feladat.

A szokásos válaszom mindenre. Sokáig kimaradok? Iskolai feladat. Kell egy kis pénz? Iskolai feladat. És most, egy lány kazettái. Egy lányé, aki két héttel ezelőtt lenyelt egy marék tablettát.

Iskolai feladat.

– Én is hallgathatom? – kérdezi anyám.

– Nem az enyém – mondom. A cipőm orrával a betonpadlót kapargatom. – Egy barátomnak segíték. Történelemórára kell. Unalmas.

– Hát, ez kedves tőled – válaszolja. Áthajol a vállam felett, és fel-emel egy poros rongyot, az egyik régi textilpelenkámát, hogy elvegyen egy mérőszalagot, ami alatta rejtőzött. Megpusztilja a homlokom. – Békén hagyjak.

Megvárom, míg becsukódik az ajtó, aztán ráteszem az ujjam a Play gombra. Az ujjaim, a kezem, a karom, a nyakam, mindenem olyan tompa. Ahhoz sincs elég erőm, hogy megnyomjak egy gombot a lejátshón.

Felkapom a pelenkát, és letakarom vele a cipősdobozt, hogy elrejtsem a szemem elől. Bárcsak soha ne láttam volna meg azt a dobozt, vagy benne a hét kazettát! Először könnyű volt lenyomni a Playt. Egyszerű, mint az egyszeregy. Fogalmam sem volt, mit fogok hallani.

De most ez az egyik legijesztőbb dolog, amit valaha tettem.

Letekerem a hangerőt, és megnyomom a Playt.

...szabály: meghallgatod. Kettes számú: továbbküldöd. Remélhetőleg egyik sem lesz könnyű neked.

Amikor meghallgattad mind a tizenhárom oldalt, mert az éremnek tizenhárom oldala van, visszatekered a kazettákat, beteszed őket a dobozba, és elküldöd annak, aki a te kis meséd után következik. És te, szerencsés tizenhármas, egyenesen a pokolba viheted a szalagokat. Attól függ, milyen vallású vagy, lehet, hogy ott majd találkozunk.

Ha megpróbálnád áthágni a szabályokat, tudnod kell, hogy lemásoltam a kazettákat. A másolatok pedig nyilvánosságra kerülnek, ha ez a csomag nem jut keresztül rajtatok.

Ez nem egy amolyan a-pillanat-bevében-történt döntés volt.

Ne vegyetek semmibe... megint!

Nem. Ezt semmiképpen sem gondolhatta.

Valaki figyel titeket.

II

A gyomrom összepréseli magát, és arra készül, hogy kiöklendeztesse velem a tartalmát, ha hagyom. A közelben van egy műanyag vödör, fejjel lefelé fordítva egy zsámolyon. Ha szükségem lenne rá, két hosszú lépéssel elérhetem a fogantyút, és felfordíthatom.

Alig ismertem Hannah Bakert. Vagyis hát, szerettem volna. Jobban szerettem volna ismerni, mint lehetőségem volt rá. Nyáron együtt dolgoztunk a moziban. És nem sokkal ezelőtt egy partin összejöttünk. De soha nem volt esélyünk, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz. És én egyszer sem vettem őt semmibe. Egyszer sem.

Ezeknek a szalagoknak nem kellene itt lenniük. Nem nálam. Ez biztos csak egy tévedés.

Vagy egy szörnyű vicc.

Magamhoz húzom a szemetest. Bár egyszer már megnéztem a csomagolópapírt, most újra ezt teszem. Rajta kell lennie valahol a feladónak. Talán csak elkerülte a figyelmemet.

Hannah Baker kazettái kézről kézre járnak. Valaki lemásolta őket, és viccből elküldte nekem. Holnap az iskolában valaki nevetni fog, amikor meglát, vagy vigyorogva elnéz mellettem. És akkor tudni fogom.

És mi lesz? Mit fogok csinálni?

Nem tudom.

Majdnem elfelejtettem. Ha rajta vagy a listámon, kapnod kellett egy térképet.

A csomagolópapír kicsúszik a kezemből, bele a szemetesbe.

Rajta vagyok a listán.

Néhány héttel korábban, csak pár nappal azelőtt, hogy Hannah bevette a pirulákat, valaki egy borítékot csúsztatott az iskolai szekrényembe. Ez volt ráírva piros filctollal: TARTSD MEG, SZÜKSÉGED LESZ RÁ. Belül egy összehajtogatott térkép volt a városról. Különböző területeket jelöltek rajta tucatnyi piros csillaggal.

Általános iskolában ugyanilyen kereskedelmi térképekről tanultuk az égtájakat. A kamara adja ki őket, különböző üzleteket jelölnek rajta kis kék számokkal, a nevüket pedig a szélére írják.

A hátizsákomban tartottam Hannah térképét. Azt gondoltam, megmutatom az iskolában, hátha másnak is van ilyen. Hátha valaki tudja, mit jelent. De idővel a könyveim és füzeteim alá csúszott, és megfeledkeztem róla.

Mostanáig.

A szalagokon meg fogom említeni szeretett városunk néhány pontját, azért, hogy megnézd őket. Nem kényszeríthetlek, hogy odamenj, de ha kicsivel jobb betekintést szeretnél a történetekbe, csak kövesd a csillagokat! Vagy, ha akarod, dobd el a térképet, soha nem fogom megtudni.

Miközben Hannah a piszkos hangszórón keresztül beszél hozzám, érzem, ahogy a hátizsákom a lábamhoz nyomódik. Valahol az aljában, összegyűrődve, ott van a térképe.

Vagy talán mégis. Tulajdonképpen nem tudom biztosan, hogy működik ez az egész halál dolog. Ki tudja, talán most épp ott állok mögötted.

Előrehajolok, és rákönyökölök a munkapadra. Kezembe temetem az arcom, az ujjaimat végigcsúsztatom meglepően nedves hajamon.

Sajnálom. Ez nem volt fair.

Kész van, Mr. Foley?

Justin Foley. Egy végzős. Hannah vele csókolózott először.

De ezt honnan tudom?

Justin, édes, téled kaptam a legelső csókom. A te kezedet fogtam először. De nem voltál több egy átlagos srácnál. És ezt nem azért mondom, hogy bántsalak, nem azért. Csak volt benned valami, ami miatt a barátnőd akartam lenni. A mai napig nem tudom pontosan, mi volt az. De ott volt... és elképesztően erős volt.

Ezt te nem tudod, de két évvel ezelőtt, mikor még gólya voltam, te pedig másodikos, mindenhová követtelek. A hatodik órámban a tanulmányi irodában dolgoztam, úgyhogy mindenkit ismertem az óráidról. Még az órarendedet is lemásoltam, biztos vagyok benne, hogy megvan még valahol. És mikor átnézik a holmimat, talán eldobják, arra gondolva, hogy egy első fellángolásnak nincs jelentősége. Vagy talán mégis van?

Számomra, igen, van. Visszamentem egészen hozzád, hogy bevezetést találjak a történethez. És tényleg itt kezdődött.

Szóval hol vagyok én a listán, ezek között a történetek között? Második? Harmadik? Rosszabb lesz, ahogy folytatódik? Azt mondtam, a szerencsés tizenharmadik elviheti a szalagokat a pokolba.

Amikor végighallgattad ezeket a felvételeket, Justin, remélem, megérted, milyen szerepet játszottál mindebben. Mert ez most talán csak apróságnak tűnik, de számít. A végén minden számít.

Árulás. Ez az egyik legrosszabb érzés.

Tudom, hogy nem szándékosan hagytál cserben. Tulajdonképpen a többségeteknek, akik ezt hallgatjátok, talán fogalma sem volt róla, mit csinál... hogy igazából mit csinál.

Én mit tettem, Hannah? Mert őszintén, nekem fogalmam sincs.

Az az éjszaka, ha arról van szó, amire gondolok, ugyanolyan furcsa volt nekem is, mint neked. Vagy talán furcsább, mivel még mindig nem tudom, mi a fene történt.

Az első piros csillag a C-4. Tedd az ujjad a C-re, aztán húzd lefelé, egészen a 4-ig! Pont úgy, mint a torpedóban. Mikor ezzel a kazettával végeztél, menj el oda! Csak egy kis ideig laktunk abban a házban, azon a nyáron, mielőtt elsős lettem, de itt éltünk, mikor a városba költöztünk.

És itt láttalak először, Justin. Talán emlékszel. Szerelmes voltál a barátnőmbe, Katbe. Tanévkezdésig még két hónap volt, és Kat volt az egyetlen, akit ismertem, mert a szomszédban lakott. Azt mondta, előző évben teljesen rámásztál. Nem szó szerint, csak bámultad, és véletlenül mindig beleütköztél a hallban.

Gondolom, azok véletlenek voltak, ugye?

Kat azt mondta, hogy az évzáró bálon végre összeszedted magad, és többet is tettél, mint csak bámultad, és nekiütköztél. Minden lassú számra együtt táncoltatok. És azt mondta nekem, hamarosan meg fogja engedni, hogy megcsókold. Élete legelső csókja. Micsoda megtiszteltetés!

A történetek biztos rosszul végződnek. Nagyon rosszul. Ez az egyetlen oka, hogy a kazetták kézről kézre járnak. Mindenki fél.

Miért akarnál nyilvánosságra hozni egy csomó kazettát, ami téged hibáztat egy öngyilkosságért? Nem akarnád. De Hannah azt akarja, hogy mi, akik a listán vagyunk, meghallgassuk a mondanivalóját. És mi tesszük, amit mond, továbbadjuk a szalagokat, ha másért nem, akkor azért, hogy távol tartsuk őket azoktól az emberektől, akik nincsenek a listán.

„A lista”. Úgy hangzik, mint egy titkos klub. Egy zártkörű klub.

És valamilyen oknál fogva tagja vagyok.

Szerettem volna látni, hogy nézel ki, Justin, úgyhogy felhívtunk tőlünk, hogy gyere oda. Azért tőlünk, mert Kat nem akarta, hogy megtudd, hol lakik..., vagyis még nem..., annak ellenére, hogy az ő házuk épp a szomszédban volt.

Valamilyen labdajátékot játszottatok, nem tudom, hogy kosárlabda volt-e, baseball, vagy mi, de csak később tudtatok jönni. Szóval vártunk.

Kosárlabda. Sokan játszottunk azon a nyáron, azt remélve, hogy beválasztanak az egyetemi edzőcsapatba. Justinra, bár csak másodéves volt, várt egy hely az egyetemen. Sokan játszottunk vele, abban a reményben, hogy tanulunk tőle valamit a nyáron. És sokan tanulunk is.

Míg mások, sajnos, nem.

Az utcára néző ablakban ültünk, órákig beszélgettünk, amikor hirtelen megláttuk, hogy te és egy barátod – szia, Zach! – közeledtek az utcán.

Zach? Zach Dempsey? Az egyetlen alkalom, amikor együtt láttam őket, akkor is csak futólag, azon az éjszakán volt, mikor először találkoztam Hannah-val.

A régi házuk előtt két utca keresztezte egymást, mint egy fordított T betű, így az út közepén sétáltatok felénk.

II

Egy pillanat. Egy pillanat, gondolkodnom kell.

Egy cseppnyi odaszáradt narancssárga festéket kapargatok a munkapadon. Miért hallgatom én ezt? Vagyis, miért teszem ki magam ennek? Miért nem veszem ki a kazettát a magnóból, és miért nem dobom az egész dobozt a kukába?

Nehezen nyelek. Könnyek égetik a szemem.

Mert ez Hannah hangja. Egy hang, amiről azt hittem, soha többé nem fogom hallani. Nem tudom kidobni.

És a szabályok miatt. Ránézek a pelenka alá rejtett cipősdobozra. Hannah azt mondta, lemásolta a kazettákat. De mi van, ha mégsem? Talán ha megszakad a lánc, ha nem adom tovább a szalagokat, ennyi volt, vége. Semmi sem történik.

De mi van akkor, ha van valami ezeken a kazettákon, ami árthat nekem? Mi van akkor, ha ez nem trükk? Akkor a másolatok nyilvánosságra kerülnek. Ezt mondta. És mindenki hallani fogja.

A festékcsepp úgy válik le az asztalról, mint var a bőrről.

Ki merné kipróbálni, hogy blöfföl-e?

Az árok mellett álltál, egyik lábad már a fűvön volt. Apám egész reggel locsolt, úgyhogy nedves volt a fű, megcsúsztál, és elestél. Zach az ablakot bámulta, próbálta jobban megnézni Kat új barátnőjét – engem –, megbotlott benned, és pont melléd esett, a járdára.

Arrébb lökted, és felálltál. Aztán ő is felállt, egymásra néztetek, nem tudva, mit tegyetek. És hogy döntöttetek? Elfutottatok, míg Kat és én az ablakban hülyére röhögtük magunkat.

Emlékszem erre, Kat nagyon viccesnek találta. A búcsúpartiján mesélte el nekem azon a nyáron.

A partin, ahol először láttam Hannah Bakert.

Istenem! Azt gondoltam, nagyon szép. És ami igazán megfogott, hogy új volt a városban. Az ellenkező nem közelében, különösen akkoriban, olyan voltam, mintha csomót kötöttek volna a nyelvemre, még egy kiscserkész is lekörözött. De mellette én lehettem az új, tökéletesített első, Clay Jensen.

Kat iskolakezdés előtt elköltözött, és én beleszerettem a fiúba, akit itthagytam. És nem telt el sok idő, míg az a fiú elkezdett érdeklődni irántam. Ami talán annak köszönhető, hogy mindig a közelében voltam.

Nem volt közös óránk, de legalább az első, negyedik és ötödik óráink egymáshoz közeli termekben voltak. Na jó, hát az ötödik óra egy kicsit necces volt, és volt, hogy csak akkor értem oda, amikor már elmentél, de az első és a negyedik óránk legalább ugyanazon a folyosón volt.

Kat buliján mindenki az udvarban lógott, annak ellenére, hogy hideg volt. Talán az volt a leghidegebb éjszaka azon a nyáron. És persze elfelejtettem magammal vinni a kabátomat.

Egy idő után eljutottam odáig, hogy rádköszöntem. És még egy kis idő elteltével sikerült viszonznod a köszönést. Aztán egy nap elmentem melletted anélkül, hogy egy szót szoltam volna. Tudtam, hogy nem fogod érteni, és ebből indult a legelső beszélgetésünk.

Na jó, ez nem igaz. Azért hagytam otthon a kabátomat, mert azt akartam, hogy mindenki lássa az új ingemet.

Milyen hülye voltam!

– Hé – mondtad –, nem fogsz köszönni?

Elmosolyodtam, vettem egy mély lélegzetet, és megfordultam. – Miért kellene?

– Mert mindig köszönsz.

Megkérdeztem, miért gondolod, hogy ilyen jól ismersz. Azt mondtam, lehet, hogy semmit nem tudsz rólam.

Kat partiján, mikor először beszélgettem Hannah Bakerrel, lehajoltam, hogy bekössem a cipőmet. És nem sikerült. Nem tudtam megkötni a hülye cipőfűzőt, mert az ujjaim megdermedtek a hidegtől.

Hannah becsületére legyen mondvá, felajánlotta, hogy megköti nekem. Persze, nem hagytam. Ehelyett megvártam, hogy Zach félbeszakítsa a kínos társalgást, aztán besurrantam, hogy folyó víz alatt kiolvasszam az ujjaimat.

Milyen zavarba ejtő!

Korábban, mikor megkérdeztem anyukámat, hogy hívjam fel magamra egy srác figyelmét, azt mondta: „Légy nebezen kapható!” Tehát ezt csináltam. És elég jól működött. Elkezdte a termék közelében lógni, ahol óráim voltak.

Úgy tűnt, mintha hetek teltek volna el, mire elkérted a számomat. De tudtam, hogy végül megteszed, úgyhogy gyakoroltam, ahogy hangosan kimondom. Teljesen nyugodtan és magabiztosan, mintha nem igazán érdekelné. Mintha naponta százszor lediktálnám.

Igen, a régi iskolámban elkérték a fiúk a számomat. De itt, az új iskolában, te voltál az első.

Nem, ez nem igaz. De te voltál az első, aki tényleg megkapta.

Nem azért, mert korábban nem akartam. Csak óvatos voltam. Új város. Új iskola. És ez alkalommal figyelni fogok arra, milyennek látnak a többiek. Végül is, hányszor kapunk második esélyt?

Előtted, Justin, akárki kérte, mindig jó számokat mondtam, de az utolsóhoz érve megijedtem, és elrontottam... valami szándékos véletlen folytán.

Az ölembé veszem a hátizsákom, és kicipzározom a legnagyobb zsebét.

Kezdtem nagyon izgulni, ahogy néztem, hogy leírod a számomat, de szerencsére te túl ideges voltál, hogy ezt észrevedd. Mikor végre kinyögtem az utolsó számot – a jót! –, egy nagyot mosolyogtam.

Közben a kezed annyira remegett, hogy azt gondoltam, el fogod rontani. És én nem hagyhattam, hogy ez megtörténjen.

Kiveszem Hannah térképét, és széthajtogatom az asztalon.

Rámutattam arra a számra, amit épp írtál. – Annak hetesnek kéne lennie – mondtam.

– Az egy hetes.

Egy fából készült vonalzóval kisimítom a gyűrődéseket.

– Hát akkor jó, ha te tudod, hogy az hetes.

– Én tudom – mondtad. De aztán áthúztad, és írtál egy még remegősebb hetest.

A tenyerembe húztam a ruhám ujját, és majdnem odanyúltam a homlokodhoz, hogy letöröljem róla az izzadságot... anyám csinált volna ilyet. De hála az égnek, én nem. Soha többé nem kérted volna el egy lánytól sem a telefonszámát.

A garázsajtó másik oldaláról anya hív. Lehalkítom a magnót, készen arra, hogy kikapcsoljam, ha kinyílik az ajtó.

– Tessék?

Mire hazaértem, már hívtál. Kétszer.

– Dolgozz csak tovább – mondja anya –, de szeretném tudni, hogy velünk vacsorázol-e.

Anyám megkérdezte, ki vagy, és én azt mondtam, van egy közös óránk. Valószínűleg csak a házról akarsz kérdezni. Ő azt válaszolta, te is pontosan ezt mondtad neki.

Ránézek az első piros csillagra. C-4. Tudom, hol van. De elmenjek oda?

Nem tudtam elhinni. Justin, hazudtál az anyámnak.

Szóval, miért tett ez engem olyan boldoggá?

– Nem – mondom –, elmegyek a barátomhoz. A házija miatt.

Mert ugyanazt hazudtuk. Ez egy jel volt.

– Rendben – mondja anya –, hagyok valamit a hűtőben, és később majd megmelegíted.

Anya megkérdezte, milyen közös óránk van, én azt mondtam, matek, ami nem volt teljes hazugság. Mindketten tanultunk matekot. Csak nem együtt. És nem ugyanolyan.

– Jó – mondta anya. – Ő is ezt mondta.

Azzal vádoltam, hogy nem bízik meg a saját lányában, kikaptam a cetlit a kezéből, amire felírta a számod, és felrohantam az emeletre.

Odamegyek. Ahol az első csillag van. De előtte, mikor lejár ez az oldal, elmegyek Tonyhoz.

Tony soha nem cserélte ki az autójában a rádiót CD-lejátszósra, úgyhogy az még mindig lejátszik kazettát is. Azt mondja, így ő határozza meg, milyen zene szóljon. Ha elvisz valakit valahová, és az hozza a saját albumát, nem lesz jó. „Nem kompatibilis”, ezt mondja nekik.

Mikor felvetted a telefont, azt mondtam: – Justin? Itt Hannah. Anyukám azt mondta, van egy matematikai problémád.

Tonymak egy régi Mustangja van, amit a bátyja passzolt át neki, aki az apjától kapta, aki valószínűleg szintén az apjától kapta. Az iskolában kevés ahhoz fogható szerelem van, amit Tony érez a kocsija iránt. Több lány dobta őt az autó iránt érzett féltékenységből, mint ahányan engem szájon csókoltak.

Zavarban voltál, de végül is tudtad, hogy hazudtál az anyámnak, és mint egy jó fiú, bocsánatot kértél.

Bár Tony nem közeli barátom, voltak már közös feladataink, így tudom, hol lakik. És a legfontosabb, hogy van egy régi walkmanje, ami kazettákat játszik le. Sárga, vékony fülhallgatója van, és biztosan kölcsönadja. Magammal viszek néhány szalagot, és meghallgatom őket, míg körbejárom a környéket, ahol régebben Hannah élt, és ami csak pár háztömbnyire van Tonyéktól.

– Szóval, Justin, mi az a számtani probléma? – kérdeztem. Ilyen könnyen nem szabadulsz.

Vagy elviszem a kazettákat máshová, ahol nem zavar senki. Mert itt nem hallgathatom meg őket. Nem mintha anya vagy apa felismerne Hannah hangját, de térre van szükségem. Térre, hogy lélegzethez juthassak.

Te nem hagytad magad. Azt mondtad, hogy az A vonat délután háromnegyed négykor hagyja el a házadat, a B vonat tíz perccel később indul az én házamtól.

Nem láthattad, Justin, de tényleg jelentkeztem, mintha nem is az ágyamon, hanem az iskolapadban ülnék.

– Engem szólítson, Mr. Foley, engem szólítson! – mondtam. – Én tudom a választ.

Amikor kimondtad a nevem: – Igen, Miss Baker? –, az anyám légynehezen-kapható-szabályát kihajítottam az ablakon. Azt mondtam, hogy a két vonat az Eisenhower parkban találkozik a rakétás csúszdánál.

Mit látott benne Hannah? Erre sosem jöttem rá. Még ő is elismeri, hogy nem értette, miért tetszett neki. De ahhoz képest, hogy egy átlagos külsejű srác, nagyon sok lány odavan érte.

Persze, magas. És talán érdekesnek találják. Mindig kibámul az ablakon, mereng valamin.

Hosszú szünet a vonal másik végén, Justin. Úgy értem, hoooooooooooooooooosszú szünet.

– Szóval mikor találkoznak a vonatok? – kérdezted.

– Tizenöt perc múlva – mondtam.

Azt mondtad, tizenöt perc rémesen kevésnek tűnik két olyan vonatnak, ami teljes sebességgel halad.

Húha, lassíts, Hannah.

Tudom, mit gondoltok. Hannah Baker egy ribanc.

Hoppá. Figyeltétek? Jelen időben mondtam. Ezt többé már nem tehetem.

Elhallgat.

Közelebb húzom a sámlit a munkapadhoz. A lejártszóban a füstös műanyag ablak mögé rejtett orsócskák tovább pörgetik a szalagot. Finom sípolás hallatszik a hangszórókból. Lágy, nyugodt morajlás.

Mire gondol? Abban a pillanatban be van csukva a szeme? Sír? Ujja a Stop gombon, azt remélve, hogy lesz elég ereje, hogy lenyomja? Mit csinál? Nem hallom!

Nem.

Dühös a hangja. Szinte remeg.

Hannah Baker nem ribanc, és soha nem is volt az. Így felvetődik a kérdés: mit hallottatok?

Egész egyszerűen egy csókot akartam. Csak egy gólya voltam, akit még soha nem csókoltak meg. Soha. De tetszett egy fiú, én is tetszettem neki, és meg akartam csókolni. Ennyi a sztori – a teljes sztori –, csak ennyi.

Mi volt a másik sztori? Mert én tényleg hallottam valamit.

Mielőtt találkoztunk a parkban, néhány éjszakán keresztül ugyanazt álmodtam. Pontosan ugyanazt. Elejétől a végéig. És most szórakoztatásotokra elmondom.

De először egy kis háttér.

A régi városomban volt egy park, ami részben hasonlított az Eisenhower parkhoz. Mindkettőben volt rakéta. Biztos, hogy ugyanaz a cég készítette őket, mert egyformák voltak. Piros orr mutat az ég felé, az orrból fémrudak vezetnek végig a zöld szárnyakig, amik a föld felett tartják az űrhajót. Az orr és a szárnyak között három peron van, három létrával összekötve. A legfelső szinten van egy kormánykerék, a középőről egy csúszda vezet le a játszótérre.

Az első itteni iskolai napom előtt sok éjszaka másztam fel az űrhajó tetejére, és a fejemet a kormánykeréknek támasztottam. Az éjszakai

szellő, ami keresztülfúj a rácson, megnyugtató. Csak becsuktam a szemem, és az otthonomra gondoltam.

Felmásztam oda egyszer, csak egyszer, ötéves koromban. Sikítottam, sírtam, és semmi pénzért sem jöttem volna le onnan. De apa túl nagy volt, nem fért át a lyukakon, úgyhogy felhívta a tűzoltóságot, és egy női tűzoltót küldtek fel értem. Biztos sok olyan mentést csináltak már, mert néhány hete a város vezetősége bejelentette, hogy lebontják a rakétás csúszdát.

Azt hiszem, ezért volt az, hogy az álmaimban az első csókomat a rakétánál kaptam. Ez az ártatlanságra emlékeztetett. És azt akartam, hogy az első csókom pont ilyen legyen. Ártatlan.

Talán ezért nem jelölte meg piros csillaggal a parkot. Talán az űrhajót már elviszik, mire a kazetták végigjárják az egész listát.

Térjünk vissza az álmaimhoz, amik azon a napon kezdődtek, mikor először vártál a tantermem előtt. Azon a napon, mikor megtudtam, hogy tetszem neked.

Hannah levette a pólóját, és hagyta, hogy Justin a melltartójára tegye a kezét. Ez az. Ezt hallottam a parkban történetekről.

De várjunk! Miért csinálta volna ezt a park közepén?

Az álom úgy kezdődik, hogy a rakéta tetején vagyok, és a kormánykérekbe kapaszkodom. Ez még mindig egy játszótéri rakéta, nem igazi, de valahányszor balra tekerem a kormányt, a parkban lévő fák megemelik a gyökereiket, és balra lépnek, és amikor jobbra tekerem a kormányt, a fák jobbra lépnek.

Aztán meghallom, amint engem szólítasz a földről.

„Hannah, Hannah! Ne játszadozz a fákkal, gyere le hozzám!”

Ottahagyom a kormányt, és keresztülmászok a felső emeleti lyukon. De mikor elérem a következő szintet, a lábam olyan óriásira nő, hogy nem fér át a lyukon.

Nagy lábak? Komolyan? Nem vagyok jó az álomfejtésben, de talán kíváncsi volt, hogy Justiné nagy-e.

Átdugom a fejem a rácson, és azt kiáltom: „A lábaim túl nagyok. Még mindig azt akarod, hogy lemenjek?”

„Szeretem a nagy lábakat” – kiáltod vissza. „Csússz le, elkaplak.”

Ráülök a csúszdára, és elrugaszodom, de a légellenállás miatt nagyon lassan haladok. Közben észreveszem, hogy a te lábad nagyon kicsi. Szinte nem is létezik.

Tudtam!

A csúszda végéhez sétálsz kitért karokkal, készen arra, hogy elkapj. És nem tudhattad, hogy mikor leugrom, az én óriási lábam nem fog-e rátaposni a te kis lábadra.

„Látod, egymásnak lettünk teremtvé” – mondod. Aztán előrehajolsz, hogy megcsókolj. Az ajkaid közelednek... és közelednek... és... felébredek.

Egy héten keresztül mindig ugyanannál a mindjárt-megcsókolnak résznél ébredtem fel. De most, Justin, végre találkozom veled. Abban a parkban. Annak a csúszdának az aljánál. És a fenébe is, a lelket is ki fogod csókolni belőlem, akár tetszik, akár nem.

Hannah, ha úgy csókoltad vissza, ahogy a partin csókoltál, hidd el, tetszett neki.

Azt mondtam neked, hogy találkozzunk ott tizenöt perc múlva. Persze, csak azért mondtam, hogy biztosan előbb érjek oda, mint te. Fenn akartam lenni a rakéta tetején, mikor besétálsz a parkba, pont, mint álmomban. És így is történt... kivéve a táncoló fákat és a feltűnő lábakat.

A rakéta tetejéről láttam, ahogy a park vége felől közeledsz. A csúszdához sétáltál, néhány lépésenként ránéztél az órádra, és körbe-körbe pillantottál, de felfelé nem néztél.

Megforgattam a kormányt, olyan erősen, ahogy csak tudtam, hogy hangot adjon. Hátráltál egy lépést, felnéztél, és a nevemen szólítottál. De ne aggódj, annak ellenére, hogy az álmomat akartam átélni, nem vártam el, hogy ismerd minden egyes mozzanatát, és azt mondd, hogy ne játsszak a fákkal, hanem menjek le hozzád.

„Rögtön lent leszek” – mondtam.

De azt mondtad, maradjak, majd te feljössz.

Visszakiáltottam: „Ne! Hadd csússzak le.”

Akkor megismételted azokat a varázslatos, álomszerű szavakat: „Elkaplak.”

Határozottan lepipálja az én első csókomat. Hetedik osztályban Andrea Williamsszel tanítás után a tornaterem mögött. Ebédnél odajött hozzám, a fülembe súgta az ajánlatát, nekem pedig a nap hát-ralevő részében merevedésem volt.

Mikor vége volt a csóknak, három eperízű-szájfényes másodperccel később, megfordult, és elfutott. Körbeosontam, és megláttam, hogy két barátnője a kezébe nyom egy-egy ötdollárost. Nem tudtam elhinni! Az ajkam egy tízdolláros tét volt.

Ez jó volt, vagy rossz? Úgy döntöttem, valószínűleg rossz.

De azóta szeretem az eperízű szájfényt.

Nem tudtam nem mosolyogni, ahogy másztam lefelé a felső létrán. Ráültem a csúszdára, a szívem kalapált. Ez volt az. Otthon minden barátom csókolózott már általános iskolában. Az én első csókom a csúszda alján várt rám, pontosan, ahogy akartam. Csak le kellett csúsznom.

És lecsúsztam.

Tudom, hogy igazából nem így volt, de mikor visszagondolok rá, minden lassan történik. Elrugaszkodom. Lecsúszom. A hajam száll a szélben. Felemeled a karod, hogy elkapj. Én felemelem az enyém, és elkapsz.

Szóval, mikor határoztad el, hogy megcsókolsz engem, Justin? Mikor a park felé sétáltál? Vagy egyszerűen csak megtörtént, mikor a karjaid-ba csúsztam?

Oké, ki akarja tudni, mi volt a legelső gondolatom a legelső csókom közben? Elmondom: valaki chilis hotdogot evett.

Szép volt, Justin.

Sajnálom, annyira nem volt rossz, de ez volt az első dolog, ami eszembe jutott.

Engem bármikor magával ragad az eperízű szájfény.

Olyan ideges voltam amiatt, hogy vajon milyen lesz a csók – mert a barátaim sokféleképpen jellemezték –, és kiderült, hogy ez a szépek közül való. Nem dugtad le a nyelved a torkomon. Nem fogtad meg a fenekem. Csak egymásra tapasztottuk az ajkainkat, és csókoltunk.

És ennyi volt.

Várj! Állj meg! Ne tekerd vissza a szalagot! Nem szükséges újra meghallgatni, mert nem maradtál le semmiről. Hadd ismételjem meg! Ez... minden... ami... történt.

Miért, valami mást hallottál?

Hideg futkározik a gerincemen.

Igen, mást hallottam. Mindannyian mást hallottunk.

Hát, igazad van. Valami tényleg történt. Justin megfogta a kezem, elsétáltunk a hintákhoz, és hintáztunk. Aztán megint megcsókolt, ugyanúgy, ahogy előtte.

Aztán? És aztán, Hannah? Mi történt azután?

Azután... elmentünk. Ő az egyik irányba, én a másik irányba.

Ó, sajnálom. Valami pikánsabbat akartatok, ugye? Azt akartátok hallani, hogyan kezdtek a nyughatatlan ujjacskáim játszadoxni a cip-zárjával? Azt akartátok hallani...

Szóval, mit akartatok hallani? Mert olyan sok sztoriról tudok, nem tudom, melyik a legnépszerűbb. De azt tudom, melyik a legkevésbé népszerű.

Az igazság.

Na most, az igazság az, amit nem fogtok elfelejteni.

Még mindig látom Justint a barátaitól körülvéve az iskolában. Emlékszem, arra ment Hannah, és az egész társaság elhallgatott. Elfordították a tekintetüket. És mikor elhaladt mellettük, elkezdtek nevetni.

De miért emlékszem erre?

Mert olyan sokszor akartam beszélgetni Hannah-val Kat búcsúbulija után, de túl szégyenlős voltam. Túlságosan félttem. Ahogy aznap Justint és a barátait néztem, úgy éreztem, tapasztaltabb, mint amilyennek hittem.

Később hallottam, hogy tapizták a rakétánál. És annyira új volt a suliban, hogy a pletykák beárnyékoltak minden mást, amit tudtam róla.

Hannah felettem áll, gondoltam. Túl tapasztalt ahhoz, hogy akár csak eszébe jussak.

Szóval, köszönöm, Justin. Őszintén. A legelső csókom csodálatos volt. És abban a hónapban, amíg tartott, és minden helyen, ahová mentünk, a csókok csodálatosak voltak. Csodálatos voltak.

De aztán elkezdtél hancegni.

Eltelt egy hét, és nem hallottam semmit. De végül, ahogy az lenni szokott, a pletykák eljutottak hozzám. És mindenki tudja, hogy nem lehet megcáfolni egy pletykát.

Tudom. Tudom, mire gondoltok most. Ahogy meséltem a történetet, én is ugyanerre gondoltam. Egy csók? Egy csókra alapozott pletyka készítetett arra, hogy ezt tedd magaddal?

Nem. Egy csókra alapozott pletyka tönkretett egy emléket, amiről azt reméltem, különleges lesz. Egy csókra alapozott pletyka olyan hírnevet gerjesztett, amiben mások hittek, és aszerint viszonyultak hozzám. És néha egy csókra alapozott pletykának olyan hatása van, mint egy lavinának.

Ez az egy csókra alapozott pletyka csak a kezdet.

Fordítsd meg a kazettát, hogy többet tudj meg róla!

A lejátszóhoz nyúlok, készen arra, hogy megnyomjam a Stop gombot.

És Justin, édes, ne menj messzire! Nem fogod elhinni, hol bukkan fel a neved legközelebb.

Az ujjamat a gombon tartom, hallgatom a lágy morajt, ami a hangszóróból árad, a bágyadt nyikorgást, ahogy a kis orsók pörgetik a szalagot, arra várva, hogy Hannah hangja újra felcsendüljön.

De nem csendül fel. A sztorinak vége.

Amikor odaérek Tonyékhoz, a Mustangja a járdaszegély mellett áll a házuk előtt. A motorháztető nyitva, és Tony meg az apja épp a motor fölött görnyed. Tony egy kis elemlámpával világít, míg az apja megszorít valamit mélyen belül egy csavarkulccsal.

– Lerobbant – kérdezem –, vagy csak szórakozásból szerelgettek?

Tony hátrapillant a válla felett, és mikor meglát, a zseblámpát beleejti a motorba.

– Fenébe!

Az apja felemelkedik, és olajos kezét beletörli összekent pólójába.

– Viccelsz? Ez mindig szórakozás. – Tonyra néz, és kacsint. – Főleg, ha komoly.

Tony homlokát ráncolva nyúl az elemlámpa után.

– Apa, emlékszel Clayre?

– Igen – válaszolja az apja. – Persze. Örülök, hogy újra látlak.

Nem akar kezet rázni. És a pólóján lévő tetemes mennyiségű olajfoltot látva nem sértődöm meg.

De tetteti, nem ismer meg.

– Hé, már emlékszem – mondja. – Egyszer velünk vacsoráztál, ugye? Jó vagy a „kérem” és „köszönöm” terén.

Mosolygok.

– Miután elmentél, Tony anyja egy hétig szekált minket, hogy legyünk udvariasabbak.

Mit mondhatnék? A szülők általában kedvelnek.

– Igen, ez ő – mondja Tony. Egy bolti rongyba törli a kezét. – Szóval, mi a helyzet, Clay?

Elismétlem magamban a kérdést. Mi a helyzet? Mi a helyzet? Ó, most hogy kérdezed, a postás hozott ma egy csomó kazettát egy lánytól, aki megölte magát. Nyilván van valami közöm hozzá, de nem tudom biztosan, mi az, úgyhogy érdekelne, hogy kölcsönkérhetném-e a walkmaned, hogy megtudjam.

– Semmi különös – mondom.

Az apja azt kérdezi, beülnék-e a kocsiba, hogy beindítsam nekik.

– Benne van a kulcs.

A háztáskámat az anyósülésre dobom, és a kormányhoz ülök.

– Várj, várj! – kiabálja Tony apja. – Tony, világíts ide!

Tony a kocsi mellett áll, engem figyel. Mikor egymásra nézünk, összekapcsolódik a tekintetünk, és képtelen vagyok elfordulni. Vajon tud a kazettákról?

– Tony! – ismétli meg az apja. – A fényt!

Tony abbahagyja a bámulást, és előrehajol az elemlámpával. Pillantása ide-oda siklik köztem és a motorház között, a műszerfal és a motorháztető közti résen.

Mi van, ha rajta van a szalagokon? Mi van, ha az ő története az enyém előtt van? Ő lenne az, aki elküldte nekem a kazettákat?

Istenem, megőrülök! Talán nem tudja. Talán csak úgy nézek ki, mint aki bűnös valamiért, és ez tűnt fel neki.

Míg az utasításra várok, hogy indítsam a kocsit, körülnézek. Az anyósülés mögött, a padlón, ott a walkman. Csak úgy ott hever. A fejhallgató zsinórja szorosan a lejátszó köré van tekerve. De mi az ürügy? Miért van rá szükségem?

– Tony, tessék, itt a csavarkulcs, majd én tartom a lámpát – mondja az apja. – Te nagyon himbálsz.

Kicserélik az eszközöket, és abban a pillanatban megragadom a walkmant. Csak így. Gondolkodás nélkül. A hátizsákom középső része nyitva van, úgyhogy beleteszem, és behúdom a cipzárt.

– Oké, Clay – szól Tony apja. – Fordítsd el!

Ráadom a gyújtást, és a motor azonnal felbőg.

A műszerfal feletti résen keresztül látom az öreg mosolyát. Akármilyen is csinált, most elégedett.

– Egy kis finomítás, és énekel – mondja a motor felett. – Most már leállíthatod, Clay.

Tony becsukja a motorháztetőt.

– Bent találkozunk, apa.

Az apja bólint, felemel egy fém szerszámosdobozt a járdáról, összeszed pár olajos rongyot, és elindul a garázsba.

Vállamra vetem a táskám, és kiszállok a kocsiból.

– Kösz – mondja Tony. – Ha nem jössz, valószínűleg kint lettünk volna egész éjszaka.

A hátizsák másik szíjába dugom a karom, és megigazgatom a hátizsákot.

– El kellett szabadulnom otthonról – mondom. – Az anyám kezdett az idegeimre menni.

Tony a garázsra néz.

– Ne is mondd! – mondja. – Neki kell állnom a házimnak, és apa meg akar még bütykölni valamit a motorban.

A magasban felvillan az utcai lámpa fénye.

– Szóval, Clay, miért jöttél ide?

Érzem a walkman súlyát a táskámban.

– Csak erre sétáltam, és megláttalak. Gondoltam, köszönök.

Kissé hosszan néz rám, úgyhogy elnézek az autója felett.

– A Rosie's-hoz megyek, hogy megnézzem, mi újság – mondja. – Elvigyelek?

– Kösz – válaszolom –, de csak pár háztömböt sétálok.

Zsebre teszi a kezét. – Hová mész?

Istenem, remélem, nincs rajta a listán. De mi van, ha mégis? Mi van, ha ő már meghallgatta a kazettákat, és pontosan tudja, mi játszódik le bennem? Mi van, ha pontosan tudja, hová megyek? Vagy, ami még rosszabb, mi van, ha még nem kapta meg a szalagokat? Mi van, ha csak később következik a sorban?

Ha ez a helyzet, emlékezni fog erre a pillanatra. Emlékezni fog a tétovázásomra. Hogy nem akartam őt figyelmeztetni.

– Sehová – válaszolom. Én is zsebre teszem a kezem. – Szóval, gondolom, holnap találkozunk.

Nem szól egy szót sem, csak nézi, ahogy megfordulok, hogy induljak. Várom, hogy egyszer csak utánam kiált: „Hé, hol a walkmanem?” De nem teszi. Könnyen meglépek.

Az első sarkon jobbra fordulok, és megyek tovább. Hallom, ahogy

beindul a motor, és megcsikordul a kavics a Mustang kerekei alatt. Aztán rálép a gázra, elhúz mögöttem az utcán, és továbbhalad.

Lecsúsztatom a hátizsákomat a vállamról, és a járdára teszem. Kiveszem a walkmant. Letekerem róla a zsinórt, a fejemre teszem a fejhallgatót, és a fülembe dugom a pici, sárga hangszórókat. A táskámban van az első négy kazetta, ami eggyel vagy kettővel több annál, mint amit ma este valószínűleg lesz időm meghallgatni. A többit otthon hagytam.

Kicipzározom a legkisebb zsebet, és kiveszem az első kazit. Aztán beteszem a lejátsszóba, B oldallal kifelé, és becsukom a műanyag ajtót.

1. kazetta, B oldal

ISTEN HOZOTT ÚJRA. És kösz, hogy maradsz a második részre.

A kabátom zsebébe teszem a walkmant, és feltekerem a hangerőt.

Ha most ezt hallgatod, két dolog lehet. A: te vagy Justin, és miután meghallgattad a kis mesédet, tudni akarod, ki a következő. Vagy B: valaki más vagy, és arra vársz, hogy te leszel-e az.

Szóval...

Forró izzadság gyöngyözik a homlokomon.

Alex Standall, te jössz.

Letörölök egy verejtékcseppet, ami a halántékomra úszott.

Biztos vagyok benne, hogy fogalmad sincs, miért vagy rajta, Alex. Valószínűleg azt gondolod, jól tettél, igaz? Rám szavaztál a Legjobb Segg a Gólyák Között kategóriában. Hogy lehet valaki emiatt dühös?

Figyelj!

Leülök a járdaszegélyre, a cipőm az árokba lóg. A sarkamnál néhány fűszál kandikál ki a betonból. Habár a nap még alig kezdett ereszkedni a háztetők és a fák lombjai alá, a lámpák az utca mindkét oldalán világítanak.

Először is, Alex, ha azt hiszed, hogy nem vagyok normális, ha azt hiszed, hogy valami hülye kiscsaj vagyok, aki a legapróbb dolgok miatt is felhúzza magát, és mindent túl komolyan vesz, akkor senki nem kényszerít rá, hogy meghallgasd ezt. Persze, én gyakorlok rád némi nyomást a kazetták másolataival, de kit érdekel, ha az emberek város-szerte tudják, hogy mit gondolsz a seggemről, igaz?

Az ebben a háztömbben élő családok, és az enyém is néhány saroknyira innen, épp most fejezik be a vacsorát. Vagy elindítják a mosogatógépet. Vagy nekiállnak a házi feladatnak.

Azoknál a családoknál ma este minden a megszokott kerékvágásban zajlik.

Egy listányi embert tudok, akit érdekelne. Meg tudok nevezni egy listára való embert, akit nagyon is érdekelne, ha ezek a kazetták napvilágra kerülnének.

Szóval kezdjük, jó?

Előregömbölyödve átkulcsolom a lábaimat, és a homlokomat a térdemre fektetem.

Emlékszem, aznap reggel, mikor megjelent a listád, második órán ültünk. Ms. Strummnak nyilván remek hétvégeje volt, mert egyáltalán nem adott fel semmilyen házi feladatot.

Az egyik rémesen unalmas dokumentumfilmjét kellett néznünk, hogy mi volt az, már nem tudom. De a narrátornak erős brit akcentusa volt. És emlékszem, hogy egy rég odatapadt ragasztószalagot piszkáltam a padomon, hogy el ne aludjak. A narrátor hangja nekem csak háttérzaj volt.

Vagyis a narrátor hangja... és a suttogások.

Mikor felnéztem, a suttogás megszűnt. Aki addig engem nézett, elfordult. De láttam azt a papírt körbejárni. Egyetlen lap haladt fel és le a padsorok között. Végül utat talált a mögöttem lévő padhoz, Jimmy Long padjához, ami megnyikordult Jimmy testsúlyától.

Valaki, aki ott volt a teremben aznap reggel, mondja meg: Jimmy sunyi pillantással benézett a székem támlája mögé, ugye? Minden, amit ki tudtam venni, hogy azt suttogta: „Mérget vehetsz rá, hogy az.”

Szorosabban markoltam a térdem. Seggfej Jimmy.

Valaki azt suttogta: „Idióta seggfej.”

Megfordultam, de nem voltam suttogós kedvemben.

– Mire vehetsz mérget?

Jimmy, aki szomjazta a figyelmet, bármelyik lánytól is kapta, vetett rám egy félmosolyt, és a padján lévő papírra pillantott. Megint jött a suttogás, „idióta”, most többen ismételték szerte a teremben, mintha senki nem akart volna bevonni a tréfába.

Mikor először láttam azt a listát történelemórán, volt rajta pár olyan név, akiket nem ismertem. Néhány új diák, akikkel addig még nem találkoztam, vagy nem voltam biztos benne, hogy jól tudom a nevüket. De Hannah, az ő nevét tudtam. És nevettem, mikor meg láttam. Szép kis hírnevet szerzett magának rövid idő alatt.

Csak most jövök rá, hogy a hírneve Justin Foley képzeletében kezdődött.

Félrebiccentettem a fejemet, így el tudtam olvasni a fejjel lefelé lévő címet a papíron: GÓLYÁK – DÖGÖS / CIKI

Jimmy padja újra megnyikordult, ahogy visszaült, és tudtam, hogy Ms. Strumm közeledik, de meg kellett találnom a nevemet. Nem érdekelt, miért voltam rajta. Azt hiszem, akkor az sem érdekelt, a lista

*melyik oldalán vagyok. Csak az van, hogy mindenki egyetért valami-
ben, valami veled kapcsolatos dologban, és ez olyan, mintha egy doboz
lepkét szabadon engednének a gyomrodban. És ahogy Ms. Strumm
egyre közeledett a padsorok közt, készen arra, hogy elkobozza a listát,
mielőtt megtalálom rajta a nevem, a lepkék őrzöngeni kezdtek.*

Hol a nevem? Hol van? Megvan!

Aznap, egy kicsivel később, összefutottam Hannah-val az aulában,
és hátrapillantottam, ahogy elsétált mellettem. Egyet kellett érte-
nem. Egyértelműen abba a kategóriába tartozott.

*Ms. Strumm megkaparintotta a listát, én pedig visszafordultam a
terem eleje felé. Néhány perc múlva összeszedtem magam, hogy felnéz-
zek, és lopva vettem egy pillantást az osztály másik felére. Ahogy vár-
tam is, Jessica Davis dühösnek látszott.*

*Miért? Mert az övé pont az én nevem mellett volt, csak a másik ol-
dalon.*

*A ceruzája a füzetén kopogott, mintha morzejeleket adna, az arca
vörösén lángolt.*

*Hogy mi volt az egyetlen gondolatom? Hála istennek, hogy nem is-
merem a morzeábécét.*

*Az igazság az, hogy Jessica Davis sokkal csinosabb nálam. Írj egy
listát minden testrészről, és lesz egy sor pipád, mivel az ő alakja minden
tekintetben jobb, mint az enyém.*

Nem értek egyet, Hannah. Semmilyen tekintetben.

*Mindenki tudja, hogy a Legrosszabb Segg a Gólyák Között hazugság
volt. Még csak meg sem fontolhatod anélkül, hogy megerősakolnád az
igazságot. De biztos vagyok benne, hogy senkit sem érdekelt, miért vé-
gezze Jessica a listádnak azon az oldalán, Alex.*

Vagyis senkit, kivéve téged... és engem... és Jessicát, az három.

És gondolom, ennél sokkal több is ki fog derülni.

Talán néhányan azt gondolják, jól választottál. Én nem így gondolom. De hadd mondjam így: nem hiszem, hogy a seggem, ahogy te nevezed, volt a döntő tényező. Azt gondolom, hogy a döntő tényező... a bosszú volt.

Kihúzogatom a fűszálakat a betonból, és feltápászkodom, hogy továbbmenjek. Ahogy elindulok, addig morzsolom a füvet az ujjaim közt, míg ki nem hullik a kezemből.

De ez a szalag nem a te motivációról szól, Alex. Bár az is kiderül majd. Ez arról szól, hogyan változnak meg az emberek, amikor meglátják a neved egy hülye listán. Ez a szalag arról szól...

Szünet áll be. Benyúlok a kabátomba, hogy feljebb tekerjem a hangerőt. Széthajtogat egy darab papírt, és kisimítja.

Jól van, csak átnéztem minden nevet – minden történetet –, ami kitölti ezeket a szalagokat. És tudod, mi van? Azok közül, amiket itt elmondok, egyetlenegy esemény sem történt volna meg, ha te, Alex, nem irtad volna fel a nevedet arra a listára. Ez ilyen egyszerű.

Szükséged volt egy névre, amit szembeállíthatsz Jessicéval. És mivel rólam már mindenki alkotott egy torz képet Justin kis magánszáma után, én voltam a tökéletes választás, igaz?

És a lavina tovább halad. Kösz, Justin.

Alex listája vicc volt. Igaz, hogy rossz vicc. De fogalma sem volt, hogy ilyen hatással lesz Hannah-ra. Ez nem fair.

És mi van velem? Én mit csináltam? Hogy fogja Hannah elmondani, hogy megsebeztem? Mert nekem fogalmam sincs. És miután a többiek megtudják, mit fognak gondolni, mikor meglátnak? Néhányuk, legalább ketten, már tudják, miért vagyok rajta ezeken. Most máshogyan néznek rám?

Nem. Nem tehetik. Mert az én nevem nincs összefüggésben az övékkel. Nekem nem kellene ezen a listán lennem. Biztos vagyok benne.

Semmi rosszat nem tettem!

Szóval, hogy visszakanyarodjunk, ez a szalag nem arról szól, miért tetted, amit tettél, Alex. Ez a tetted következményeiről szól. Konkrétan, a rám vonatkozó következményekről szól. Azokról a dolgokról, amiket nem terveztél el, amiket nem tudtál eltervezni.

Istenem! Nem hiszem el.

II

Az első piros csillag. Hannah-ék régi háza. Ott van.

De nem hiszem el.

Egy másik alkalommal ez a ház volt az úti célom. Egy buli után. Most egy idős házaspár él ott. És körülbelül egy hónapja, egyik éjszaka a férj pár háztömbbel arrébb autózott, épp a feleségével beszélt telefonon, amikor összeütközött egy másik kocsival.

Becsuktam a szemem, és megráztam a fejem, hogy eltűnjön az emlék. Nem akartam látni. De nem sikerült. A férfi hisztérikus volt. Sírt. „Fel kell hívnom! Fel kell hívnom a feleségemet!” A telefonja eltűnt az ütközés során. Megpróbáltuk az enyémről visszahívni a feleségét, de az ő készüléke csak csörgött és csörgött. Össze volt zavarodva, túlságosan félt, hogy átkapcsoljon. Vonalban akart maradni, azt a vonalat akarta, amin előtte a férjével beszélt.

Rossz a szíve, mondta a férfi. A feleségének tudnia kell, hogy vele minden rendben.

Hívtam a rendőrséget, és azt mondtam a férfinak, hogy továbbra is megpróbálom elérni a nejét. De ő azt mondta, hogy muszáj megmondanom neki, az asszonynak tudnia kell, hogy ő jól van. A házuk nem volt messze.

Kisebbségi csoport gyűlt össze, néhányan gondjaikba vették a másik közösségben ülő személyt. Ő az iskolánkba járt, végzős volt. És sokkal rosszabb állapotban volt, mint az idős ember. Odakiáltottam nekik, hogy maradjanak az én emberemmel, míg megérkeznek a mentők. Aztán elrohantam a házukhoz, hogy megnyugtassam a feleségét. De azt nem tudtam, hogy a felé a ház felé rohanok, ahol egyszer Hannah lakott.

Ez az a ház.

De most sétálok. Mint Justin és Zach, az út közepén megyek az East Floral Canyon felé, ahol két utca keresztezi egymást, mint egy fordított T betű, pont, ahogy Hannah leírta.

Az utcára néző ablakon behúzták a függönyöket éjszakára. De az elsős korunk előtti nyáron Hannah ott ült Kattal. Mindketten kifelé néztek, oda, ahol most állok, és két fiút figyeltek, amint az utcán sétálnak feléjük. Figyelték őket, ahogy az útestre lépnek, aztán a nedves fűre, majd elcsúsznak, és felbuknak egymásba.

Az árokig megyek, a cipőm orrát a járdaszegélynek nyomva. Rálépek a fűre, és csak álldogálok ott. Egyetlen egyszerű lépés. Nem csúszom meg, és azon gondolkodom, hogy ha Justin és Zach eljutott volna a bejárati ajtóig, vajon Hannah Justin helyett Zachbe esett volna-e bele pár hónappal később. Kikerült volna Justin a képből? A pletykák sohasem kezdődtek volna el?

Hannah még mindig életben lenne?

Az a nap, mikor megjelent a listád, nem volt megrázó. Túléltem. Tudtam, hogy vicc volt. És azok az emberek is tudták, hogy vicc, akiket az aulában láttam ácsorogni azok körül, akiknek volt másolatuk belőle. Egy nagy, zafos vicc.

De mi történik, ha valaki azt mondja, neked van a legjobb segged a gólyák között? Hadd mondjam el neked, Alex, különben sosem tudnád meg. Zöld utat ad az embereknek – néhánynak –, hogy úgy kezeljenek, mintha nem lennél több, mint az a bizonyos testrész.

Mondjak egy példát? Jó. B-3 a térképen. Blue Spot Liquor.

A közelben van.

Fogalmam sincs, miért hívják így, de csak egy háztömbnyire van az első otthonomtól. Mindig oda mentem, valahányszor édességre fájt a fogam. Ami igen, azt jelenti, hogy mindennap elmentem oda.

A Blue Spot a járdáról nézve mindig koszosnak látszott, úgyhogy én sohasem mentem be.

Az esetek kilencvenöt százalékában a Blue Spot üres volt. Csak én voltam ott, és a fickó a pénztárgép mögött.

Nem hiszem, hogy sokan tudják, hogy a bolt ott van egyáltalán, mert pici, és két másik üzlet közé van passzírozva. Mindkettő zárva van, mióta ideköltöztünk. A járdáról a Blue Spot úgy néz ki, mint valami cigarettát és alkoholt reklámozó tábla. És belül? Hát, kábé ugyanaz.

Hannah régi háza előtt sétálok a járdán. Egy kocsifelhajtó mászik fel egy finom emelkedőn, mielőtt eltűnne egy patinás fa garázsajtó alatt.

A pénztárgép felett egy sodronyból készült állvány lóg, amin a legjobb édességek vannak. Egyébként azok a kedvenceim. És abban a pillanatban, ahogy kinyitom az ajtót, a fickó a kasszánál már üti is a pénztárgépet, „csing-csing”, mielőtt még megfogtam volna akár egy cukorkát is, mert tudja, hogy soha nem távozom anélkül.

Valaki egyszer azt mondta, hogy a kasszás fickónak olyan az arca, mint egy dió. És tényleg! Valószínűleg azért, mert sokat dohányzik, de a Wally név sem sokat segít rajta.

Amióta idejött, Hannah egy kék biciklivel járt suliba. Szinte látom őt most, épp itt. Táskájaival a hátán siklik le a kocsifelhajtóról. Az első kerék elfordul, és elhajt mellettem a járdán. Egy darabon nézem az útját a járdán, elhalad fák, parkoló autók és házak mellett. Csak állok, és nézem, ahogy az alakja eltűnik.

Megint.

Aztán lassan megfordulok, és továbbsétálok.

Őszintén, akárhányszor a Blue Spotban jártam, nem hiszem, hogy hallottam Wallyt beszélni. Próbálok emlékezni egy egyszerű „helló”-ra vagy „hé”-re, vagy akár egy barátságos morgásra. De az egyetlen hang, amit valaha hallottam tőle, az neked köszönhető, Alex.

Micsoda cimbora!

Alex! Így van. Tegnap valaki meglökte őt az aulában. Valaki nekem lökte Alexet. De ki?

Aznap, ahogy máskor is, az ajtó fölötti csengő csilingelt, mikor beléptem a boltba. „Csing-csing”, nyomtatott a pénztárgép. Felkaptam egy cukrot az állványról, de nem tudom megmondani, melyiket, mert nem emlékszem.

Elkaptam Alexet, hogy el ne essen. Megkérdeztem, hogy jól van-e, de tudomást sem véve rólam felkapta a hátizsákját, és elsietett. Azon tűnődtem, csináltam-e valamit, amivel felhúztam. Nem jutott eszembe semmi.

Ha akarnám, meg tudnám mondani a srác nevét, aki bejött, míg én a pénzemet kerestem a táskámban. Emlékszem rá. De ő csak egy volt a sok bunkó közül, akibe az évek során belebotlottam.

Nem tudom, talán mindegyiket le kéne lepleznem. De ami a te történetedet illeti, Alex, az ő tette, az a borzalmas, visszataszító tett, csak a tiéd utóhatása volt.

Ráadásul neki is megvan a saját egész oldala...

Összerezzenek. Mi történt abban a boltban Alex listája miatt?

Nem, nem akarom tudni. És nem akarom látni Alexet. Holnap nem. Holnapután sem. Nem akarom látni sem őt, sem Justint. Vagy a dagadt seggű Seggfej Jimmyt. Úristen, ki van még benne ebben?

Szélesre tárta a Blue Spot ajtaját. „Hé, Wally!”, mondta. És az az arrogancia, amivel kiejtette ezeket a szavakat, az ő szájából teljesen természetesen hangzott. Könnyen meg tudtam mondani, hogy nem ez volt az első alkalom, hogy így beszélt, mintha Wally kevesebb volna nála. „Ó, Hannah, helló!” mondta azután. „Nem láttam, hogy itt vagy.”

Említettem, hogy a pénztárnál álltam, ahol jól láthatott bárki, aki belépett az ajtón?

Egy apró mosollyal nyugtáztam a jelenlétét, megtaláltam a pénzem, és Wally ráncos kezébe tettem. Wally, amennyire meg tudtam állapítani, semmilyen módon nem válaszolt neki. Se egy pillantás, se egy rezzenés vagy egy mosoly, pont ahogy engem szokott köszönteni.

Továbbmegyek a járdán a sarokig, a lakónegyedtől távolodva haladok a Blue Spot felé.

Elképesztő, mennyire meg tud változni egy város képe egy sarokkal arrébb. A mögöttem lévő házak nem voltak nagyok vagy luxus-házak, csak középosztálybeli otthonok. De állják a sarat a városnak azon a részén, ami évek óta hullik apránként darabjaira.

– Hé, Wally, tudod, mi van? – A lélegzetét közvetlenül a vállam fölött éreztem.

A hátizsákom a pulton volt, amíg becipzároztam. Wally lefelé nézett, a pult szélén túl, a csuklóm mellé, és én tudtam, mi következik.

Egy kéz rácsapott a fenekemre. Aztán kimondta.

– Legjobb Segg a Gólyák Között, Wally. Itt, a boltodban!

Jó pár srácról el tudom képzelni, hogy ezt csinálta. A gúnyt. Az arroganciát.

Bántott ez engem? Nem. De ez nem számít, igaz? Mert a kérdés az, hogy volt-e hozzá joga, hogy ezt tegye? És a válasz, remélem, egyértelmű.

Egy gyors mozdulattal, amit minden lánynak el kellene sajátítania, félrelöktem a kezét. És ez volt az a pillanat, mikor Wally kibújt a páncéljából. Amikor valamilyen hangot hallatott. A szája zárva maradt, és nem volt több egy gyors nyelvcsettintésnél, de az a kis hang meglepett. Tudtam, hogy belül Wally forrt a dühtől.

És ott van. A Blue Spot Liquort jelző neonfény.

II

Ebben a tömbben csak két üzlet van most is nyitva, a Blue Spot Liquor és a Restless Video az utca túloldalán. A Blue Spot ugyanolyan koszosnak látszik, mint mikor legutóbb errefelé sétáltam. Még a cigaretta- és alkoholreklámok is ugyanazoknak tűnnek. Mintha poszterek lennének az ablakon.

Rézcsengő csilingel, mikor kinyitom az ajtót. Ugyanaz a csengő, amit Hannah is hallott, valahányszor bejött egy cukorkáért. Ahe-lyett, hogy hagynám bezáródni magam mögött, a szélénél fogva las-san becsukom az ajtót, és figyelem, ahogy a csengő megint csilingel.

– Segíthetek?

Anélkül, hogy odanéznék, tudom, hogy ez nem Wally.

De miért vagyok csalódott? Nem azért jöttem, hogy őt lássam.

A férfi, kicsit hangosabban, újra megszólal: – Segíthetek?

Nem tudom rávenni magam, hogy a pult felé nézzek. Még nem. Nem akarom elképzelni Hannah-t, ahogy ott állt.

Az üzlet hátsó részében, egy üvegfal mögött vannak a hűtött italok. És annak ellenére, hogy nem vagyok szomszjas, odamegyek.

Kinyitom az egyik ajtót, és kiveszek egy szénsavas narancslevet, az első üveget, ami a kezembe akad. Aztán a bolt elejébe sétálok, és előveszem a pénztárcám.

A pult fölött lóg egy sodronyállvány, tele édességgel. Ezeket szeretete Hannah.

A bal szemem elkezd rángatózni.

– Ennyi? – kérdezi a férfi.

A pultra teszem az üdítőt, és szememet dörzsölve lefelé nézek. A fájdalom valahol a szemem felett kezdődik, de mélyebbre halad, a szemöldököm mögé. Egy szorító érzés, amit azelőtt sosem éreztem.

– Mögötted több is van – mondja a boltos. Nyilván azt hiszi, hogy az édességet nézem.

Leveszek egyet az állványról, és az üdítő mellé teszem. Néhány dollárt csúsztatok az embernek a pulton.

Csing-csing!

Visszaad némi aprót, és én észreveszek egy műanyag névtáblát a pénztárgépen.

– Ő még itt dolgozik? – kérdezem.

– Wally? – A boltos kifújja a levegőt az orrán. – Nappali műszak.

Csilingel a rézcsergő, mikor kimegyek.

Vállamra tettem a táskám, és talán azt suttoztam, „bocsi”, de mikor elmentem mellette, szándékosan kerültem a tekintetét.

Láttam az ajtót, kész voltam távozni, mikor megragadta a csuklóm, és megfordított.

A nevemen szólított, és amikor a szemébe néztem, a jókedve eltűnt.

Megrántottam a karom, de a szorítása erős volt.

Az utca túloldalán a Restless Video neonfénye összevissza villog.

Most már tudom, kiről beszél Hannah. Láttam már ezt a csuklót megragadó mutatványt azelőtt. Ez mindig arra készítet, hogy a pó-lójánál fogva megrántsam, és addig lökdössem, míg hagyja a lányt elmenni.

De ehelyett mindig úgy teszek, mint aki nem vett észre semmit.

Egyébként is, mit tehetnék?

Aztán a bunkó elengedett, és a vállamra tette a kezét.

– Csak játszom, Hannah, nyugi.

Oké, elemezzük, ami történt. A Blue Spottól hazafelé végig ezen gondolkodtam, és talán ezért nem emlékszem, melyik édességet vettem meg aznap.

Leülök a Blue Spot előtti törött járdaszegélyre, az üdítőt magam mellé teszem, a csokit a térdemen egyensúlyozom. Nem mintha bár-mi édeset kívánnék.

Akkor miért vettem meg? Csak azért, mert Hannah ugyanarról az állványról szokott édességet venni? És ez miért számít? Elmentem arra a helyre, amit az első piros csillag jelölt. És a másodikhoz is. Nem kell elmennem mindenhová, és megtennem mindent, amit mond.

Először a szavain, aztán a tettein. „Csak játszom, Hannah.”

Lefordítva: a te segged az én játékszerem. Talán azt hiszed, van beleszólásod, hogy mi történik a seggeddel, de nincs. Legalábbis addig nincs, míg „én játszom”.

Megérintem az édesség egyik végét, és az úgy himbálózik a térdemen, mint egy mérleghinta.

Kettes számú kijelentés: „Nyugi.”

Lefordítva: ugyan már, Hannah, csak annyit tettem, hogy hozzád értem anélkül, hogy jelét adtad volna, hogy szeretnéd. Ha ettől jobban érzed magad, gyerünk, érints meg ott, ahol csak szeretnél.

Akkor most beszéljünk a tetteiről, jó?

Egyes számú tett: megragadja a fenekem.

Értelmezés: hadd menjek vissza egy kicsit, hogy elmondjam, hogy ez a srác azelőtt nem fogta meg a fenekem. Szóval most miért? A nadrágomban nem volt semmi különleges. Nem volt túl szűk. Persze, kicsit mélyen volt szabva, és láthatta a csípőmet, de nem a csípőmet ragadta meg, hanem a fenekemet.

Kezdem érteni. Látom már, mire gondol Hannah. És ettől fekete lyuk nyílik a gyomorszájam környékén.

Legjobb Ajkak. Ez egy másik kategória volt a listán.

Alex, azt mondom talán, hogy a listád adott neki engedélyt arra, hogy megfogja a fenekem? Nem. Azt mondom, hogy mentséget adott. És a mentség volt az, ami ennek a srácnak kellett.

Mielőtt megjelent az a lista, észre sem vettem Angela Romero ajkait. De utána megigézett. Mikor néztem öt órán, miközben beszélt, fogalmam sem volt róla, hogy szavakat ejt ki a száján. Csak néztem azokat az ajkak fel-le mozogni. Hipnotizált, ahogy olyan dolgokat mondott, mint „sikamlós lejtő”, ami az ajkai mögött láthatóvá tette a nyelve alsó részét.

Kettes számú tett: megragadta a csuklóm, aztán a vállamra tette a kezét.

Ezt még csak nem is fogom értelmezni. Csak azt fogom elmondani, miért húzott fel vele. Előtte is megfogták már a fenekem, nem nagy ügy, de ezúttal azért fogták meg, mert valaki felírta a nevemet egy listára. És mikor ez a srác látta, hogy dühös vagyok, elnézést kért? Nem. Ehelyett agresszív lett. Aztán a lehető legleereszkedőbb hangnemben azt mondta nekem, hogy nyugodjak meg. Aztán a vállamra tette a kezét, mintha azzal, hogy megérint, valahogy megnyugtathatna.

Itt egy tipp. Ha megérintesz egy lányt, akár csak viccből, és ő ellök magától, hagyj... őt... békén! Ne nyúlj hozzá! Sehol! Hagyd abba! Az érintésedtől csak rosszul lesz.

Angela többi része közel sem volt olyan igéző, mint az ajkai. Nem rossz, csak nem igéző.

Aztán múlt nyáron, egy barátom házában üvegeztünk, mert páran bevallottuk, hogy még nem játszottunk ilyet. Én nem akartam, hogy abbahagyjuk, mielőtt sikerül úgy megforgatnom az üveget, hogy Angelára nézzen. Vagy az ő pörgetése nem köt ki nálam. Amikor ez megtörtént, gyötrelmesen lassan és pontosan az ajkához préseltem az enyémet.

Odakint van pár torz, beteg ember, Alex, és talán én vagyok az egyikük, de a lényeg az, hogy ha valakit gúny tárgyává teszel, felelősséget kell vállalnod, ha mások kapva kapnak az alkalmon.

Később Angela és én a hátsó verandájukon ültünk. Nem tudtam betelni azokkal az ajkakkal.

És mindezt egy lista miatt.

Valójában ez nem igaz. Nem tettél nevetség tárgyává, igaz? Az én nevem a Dögös oszlopban volt. Jessica nevét írtad a Ciki oszlopba. Jessicát tetted nevetség tárgyává. És itt kapcsol a lavinánk nagyobb sebességre.

Jessica, kedves... te jössz!

Kinyitom a walkmant, és kiveszem az első kazettát.

A hátizsákom legkisebb zsebében megtalálom a következőt. Azt, amelyik sarkára egy kék hármas van írva. Beteszem a lejátszóba, és becsukom az ajtaját.

2. kazetta, A oldal

MIELŐTT HANNAH MEGSZÓLAL, van egy kis szünet.

Lépésről lépésre. Így fogunk túljutni ezen. Egyik lábat a másik után.

Az utca túloldalán, az épületek mögött a nap tovább nyugszik. Minden utcai lámpa világít a környéken. Felveszem az üdítőt a járdáról, a csokit a térdemről, és felálllok.

Egy kazettát már be is fejeztünk, mindkét oldalát, szóval maradjatok velem továbbra is! A dolgok rosszabbra vagy jobbra fordulnak majd, attól függ, honnan nézitek.

A Blue Spot Liquor bejárata mellett van egy szemetes, egy kékre festett olajoshordó. Azt hiszem, képtelenség, hogy az a csoki megmaradjon a gyomromban, úgyhogy bontatlanul kidobom, és elsétálok.

Tudom, talán úgy hangzik, de nem voltam teljesen egyedül elsős köröm kezdetén. Két másik gólya, akik szerepelnek itt, Hannah Baker

toplistáján, szintén új volt a városban. Alex Standall és Jessica Davis. És ugyan soha nem lettünk közeli barátok, az iskola első pár hetében tényleg számítottunk egymásra.

Letekerem az üdítő üveg tetejét. Halk sziszegéssel kinyílik, és iszom belőle egy kortyot.

Egy hét volt hátra a nyári szünetből, amikor Ms. Antilly felhívott, hogy bemennék-e hozzá az iskolába. Azt mondta, egy kis eligazítás lesz az új diák számára.

Ha esetleg nem emlékeznétek, Ms. Antilly volt a tanácsadó konzultáns névsor szerint A-tól G-ig. Még abban az évben valamivel később átment egy másik iskolakerületbe.

Emlékszem, Mr. Porter került a helyére, azt hittük, csak átmene-tileg, de még mindig ő tölti be azt a pozíciót. Egy angoltanár, aki egyben tanácsadó konzultáns is.

Ez elég szerencsétlen körülmény, ahogy majd ki fog derülni. De ez egy későbbi kazettára tartozik.

Jeges izzadságcsepp gyöngyözik a homlokomon. Mr. Porter? Va-lami köze van ehhez?

Megfordul velem a világ. Egy vékony fa törzsébe kapaszkodom, ami a járda mellett áll.

Ha Ms. Antilly elmondta volna, hogy a valódi oka a találkozonk-nak az, hogy bemutasson egy másik új diáknak, nem mentem volna el. Mármost, mi van, ha nincs bennünk semmi közös? Vagy mi van, ha sze-rintem nincs bennünk semmi közös, de a másik lány azt gondolja, hogy van? Vagy épp fordítva: én azt hiszem, barátok leszünk, ő viszont nem?

Egy csomó minden borzasztó rosszul alakulhatott volna.

Megdörzsölöm a halántékom, és próbálok nyugodtan lélegezni.

De a másik lány Jessica Davis volt, és ő legalább annyira nem akart ott lenni, mint én.

Mindketten arra számítottunk, hogy Ms. Antilly ránk zúdít egy nagy rakás pszichoblablát. Hogy mitől lesz valakiből nagyszerű diák. Hogy ebbe az iskolába a legjobbak és a legokosabbak járnak. Hogy mindenkinek ugyanolyan lehetőségei vannak a sikerre, ha él velük.

De ehelyett egy pajtást adott nekünk.

Behunyom a szemem. Nem akarom látni, de annyira egyértelmű. Amikor elterjedtek a pletykák Hannah magyarázat nélküli hiányzásáról, Mr. Porter megkérdezte az osztályunktól, miért hallja folyton az ő nevét a folyosón. Idegesnek tűnt, szinte rosszul volt. Mintha tudná a választ, de azt akarná, hogy valaki győzze meg az ellenkezőjéről.

Azután egy lány azt suttogta: „Valaki látott egy mentőt a házuk előtt.”

Amikor Ms. Antilly elmondta nekünk, miért hívott be minket, Jessica és én egymás felé fordultunk. Az ajkai szétnyíltak, mintha mondani akarna valamit. De mit mondhatott volna úgy, hogy ott ültem mellette? Úgy érezte, átverték, hazudtak neki. Zavarban volt.

Tudom, hogy ezt érezte, mert én is.

És soha nem fogom elfelejteni Ms. Antilly reakcióját. Két rövid, elnyújtott szó volt. „Vagy... nem.”

Szorosan lehunyom a szemem, próbálok olyan tisztán emlékezni arra a napra, amennyire csak lehetséges.

Fájdalom tükröződött Mr. Porter arcán? Vagy félelem? Csak állt ott Hannah padjára meredve. Átnézett a padon. Senki nem szólt egy szót sem, de körbenéztünk, egymásra.

Azután elment. Mr. Porter kísétált a teremből, és nem jött vissza egy hétig.

Miért? Tudta? Azért tudta, mert tett valamit?

És mi, legjobb emlékezetem szerint, a következőket mondtuk:

Én: Sajnálom, Ms. Antilly. Csak nem gondoltam, hogy ezért hívt ide.

Jessica: Én sem. Nem jöttem volna. Mármost, biztos vagyok benne, hogy Hillaryben és bennem van valami közös, és biztos vagyok benne, hogy ő egy nagyszerű ember, de...

Én: Hannah vagyok.

Jessica: Hillaryt mondtam, ugye? Sajnálom.

Én: Semmi baj. Csak azt gondoltam, tudnod kéne a nevem, ha már ilyen nagyszerű barátok leszünk.

Azután mindhárman neveltünk. Jessicának és nekem nagyon hasonló nevetésünk volt, és ettől még jobban neveltünk. Ms. Antilly nevetése nem volt annyira szívből jövő... inkább egy ideges nevetés... de azért nevetés. Azt mondta, azelőtt soha nem próbált barátokat összehozni, és kétli, hogy valaha újra megpróbálja.

De találjátok ki, mi történt. Az összejövetel után Jessica és én tényleg együtt lógtunk.

Nagyon trükkös, Ms. Antilly. Nagggggggon trükkös.

Elhagytuk az iskolát, és a beszélgetés először kínos volt. De jó volt, hogy beszélhetek valakivel a szüleimen kívül.

Egy helyi járatos busz áll meg előttem. Ezüst, kék csíkokkal.

Elmentünk a kereszteződés mellett, ahol le kellett volna fordulnom, de nem szóltam. Nem akartam abbahagyni a beszélgetést, de meghívni sem akartam magunkhoz, mert még tényleg nem ismertük egymást. Szóval egészen addig sétáltunk, míg el nem értük a belvárost. Később rájöttem, hogy ő is ugyanazt csinálta, amit én, elment az utca mellett, ahol lakott, azért, hogy tovább beszélhessünk.

Szóval hova is mentünk? E-7 a térképen. Monet's Garden Café.

A busz ajtaja zihálva kinyílik.

Egyikünk sem volt nagy kávé, de kellemes helynek tűnt a csevegéshez.

A füstös ablakokon át látom, hogy szinte minden ülés üres.

Mindketten forró csokit kértünk. Ő azért rendelte, mert azt gondolta, vicces lesz. De én? Én mindig forró csokit iszom.

Még soha nem ültem helyi buszon. Soha nem volt rá okom. De minden pillanatban sötétebb és hidegebb lesz.

II

Éjszaka ingyen lehet utazni a buszon, úgyhogy felugrom rá. Anélkül megyek el a sofőr mellett, hogy bármelyikünk megszólalna. Még csak rám se néz.

Végigmegyek az ülések között, közben begombolom a dzsekimet, minden egyes gombnak több figyelmet szentelve, mint amennyit kellene, csak hogy elkerüljem a többi utas tekintetét. Tudom, milyennek látnak. Zavarodottnak. Bűnösnek. Mint akit éppen szétmorzsolnak.

Egy olyan ülést választok, ami körül három vagy négy is üres, míg valaki fel nem száll. A kék műszálas huzatot középen felhasították, kikandikál belőle a sárga szivacs. Az ablak mellé csúszom.

Hideg az üveg, de nekitámasztom a fejem, és ez segít megnyugodni.

Őszintén, nem emlékszem sok mindenre abból, amiről aznap délután beszélünk. Te igen, Jessica? Mert amikor becsukom a szemem, minden montázsszerűen történik. Nevetés. Próbáljuk nem kiborítani az italainkat. Gesztikulálunk beszélgetés közben.

Becsukom a szemem. Az ablaküveg lehűti forró arcom egyik felét. Nem érdekel, hová megy ez a busz. Órákig fogok utazni rajta, ha

lehet. Csak ülök majd itt, és hallgatom a kazettákat. És talán, anélkül, hogy megpróbálnám, el is alszom.

Aztán egyszer csak áthajoltál az asztal felett. „Szerintem az a srác téged bámul”, suttogtad.

Pontosan tudtam, kiről beszélsz, mert én is őt figyeltem. De ő nem engem bámult.

„Téged bámul”, mondtam.

Egy kinek-vannak-a-legnagyobb-dudái versenyben, mindannyian tudjátok, hogy Jessica nyerne.

„Ne haragudj”, mondta Alexnek, ha még nem jöttetek volna rá, ki volt a rejtélyes srác, „de melyikünket bámulod?”

És néhány hónappal azután, hogy Hannah és Justin Foley szakít, miután elkezdődnek a pletykák, Alex ír egy listát. Ki a dögös. Ki a ciki. De ott, a Monet’s-ban, senki sem tudta, hová fog vezetni az a találkozás.

Meg akarom nyomni a Stop gombot a walkmanen, és visszapörgetni az egész társalgásukat. Vissza akarom pörgetni a múltat, hogy figyelmeztessem őket. Vagy hogy akár még a találkozástól is megóvjam őket.

De nem tudom. Nem lehet átírni a múltat.

Alex elvörösödött. Egy a-testében-lévő-összes-vér-elöntötte-az-arcát típusú elvörösödéstről beszélek. És mikor kinyitotta a száját, hogy letagadja, Jessica közbevágott.

„Ne hazudj! Melyikünket bámultad?”

A belváros utcai világítása és neonfényei beszűrődnek a fagyos üvegen keresztül. A boltok többsége bezárt éjszakára, de az éttermek és bárók nyitva vannak.

Abban a pillanatban sokat fizettem volna Jessica barátságáért. Ő volt a legőszintébb, legnyitottabb, ami-a-szívén-az-a-száján lány, akivel valaha találkoztam.

Csendesen köszönetet mondtam Ms. Antilly-nek, hogy bemutatott minket egymásnak.

Alex dadogott valamit, és Jessica előre hajolt, az ujjait kecsesen a srác asztalára helyezte.

„Nézd, észrevettük, hogy figyelsz minket”, mondta. „Mindketten újak vagyunk ebben a városban, és szeretnénk tudni, hogy kit bámulatl. Ez fontos.”

Alex még mindig dadogott. „Én csak... hallottam... csak az van, hogy én is új vagyok itt.”

Azt hiszem, Jessica és én is valami olyasmit mondtunk, hogy „Ó”. És akkor rajtunk volt a sor, hogy elpiruljunk. Szegény Alex csak részt akart venni a beszélgetésben. Szóval megengedtük neki. Azt hiszem, legalább még egy órát beszélgettünk, talán többet is. Csak három ember, aki örült, hogy az első napon az iskolában nem egyedül kell kóborolnia a folyosókon. Vagy ebédelni. Egyedül elveszni.

Nem mintha számítana, de hová megy ez a busz? Egy másik városba? Vagy vég nélkül kering ezeken az utcákon?

Talán meg kellett volna néznem, mielőtt felszálltam.

Az a délután a Monet's-ban mindhármunk számára megváltás volt. Hány és hány éjszakán aludtam el rettegve, ahogy az első iskolai napra gondoltam? Túl sokszor. És a Monet's után? Egyszer sem. Most már izgatott voltam.

És csak hogy tudjátok, soha nem úgy gondoltam Jessicára és Alexre, mint barátokra. Még az elején sem, mikor imádnom kellett volna a két spontán barátságot.

És tudom, hogy ők is ugyanúgy éreztek, mert beszélünk erről. Beszélgettünk a régi barátainkról, és arról, hogy ők miért lettek a barátaink. Arról is beszélünk, mi az, amit egy új barátban keresünk az új iskolánkban.

De azokban az első hetekben, amíg mindhárman ki nem nyíltunk, a Monet's Garden volt a biztonságos menedékünk. Ha egyikünknek nehézséget okozott beilleszkedni, vagy emberekkel találkozni, a Monet's-ba mentünk. A kert hátsó részén ültünk, jobbra az utolsó asztalnál.

Már nem tudom, ki kezdte, de amelyikünknek a legkimerítőbb volt a napja, az asztal közepére tette a kezét, és azt mondta: „Tuskómentes-övezet.” A másik kettő az övére tette a kezét, és csatlakozott. Azután hallgattunk, és az italunkat kortyolgattuk. Jessica és én mindig forró csokit ittunk, Alex pedig végigkóstolta az egész itallapot, amíg oda jártunk.

Csak néhányszor voltam a Monet's-ban, de azt hiszem, abban az utcában van, amelyiken most megy végig a busz.

Igen, édesek voltunk. És sajnálom, ha ettől a résztől rosszul lesztek. Ha ez segít, kicsit nekem is túl nyálas. De a Monet's tényleg kitöltötte azt az űrt, amit akkoriban ki kellett tölteni.

De ne aggódjatok... nem tartott sokáig.

Átcúsúszom az ülésen a folyosóra, azután felállok.

Az első, aki elhagyta a társaságot, Alex volt. Barátságosan viselkedtünk egymással, mikor összetalálkoztunk a folyosón, de ezen túl soha nem ment a dolog.

Legalábbis velem nem.

Az ülések háttámláiba kapaszkodva a mozgó busz elejébe megyek.

Visszatérve Jessicára és rám, az egész elég gyorsan megváltozott közöttünk. A beszélgetésekből csacsogás lett, és semmi több.

– Mikor áll meg legközelebb? – kérdezem. Érzem, ahogy a hangszálaimon formálódnak a szavak, de épphogy suttogásnak tűnnek Hannah hangja és a motor zaja mellett.

A sofőr a visszapillantó tükörből néz rám.

Azután Jessica már nem járt a Monet's-ba, és bár én még néhányszor elmentem oda, azt remélve, hogy valamelyik talán betéved, végül én sem mentem többet.

Egészen addig, amíg..

– Csak éppen a többiek alszanak – mondja a sofőr. Figyelmesen nézem az ajkait, hogy biztosan értsem, amit mond. – Bárhol megállhatok, ahol szeretné.

Látjátok, az a király Jessica sztorijában, hogy a legnagyobb része ugyanott történik, és ez megkönnyíti azoknak a dolgát, akik követik a csillagokat a térképen.

A busz elhalad a Monet's előtt. – Itt jó lesz – mondom.

Igen, Jessicával Ms. Antilly irodájában találkoztam először, de a Monet's-ban ismerkedtünk meg.

Erősen megkapaszkodom, míg a busz fékez, és megáll a járdaszegeálynél.

És Alexszel is a Monet's-ban ismerkedtünk meg. És azután... azután ez történt.

Az ajtó kinyílik.

Egy nap az iskolában Jessica odajött hozzám a folyosón. „Beszélünk kell”, mondta. Nem mondta, hol és miért, de tudtam, hogy a Monet's-ra gondolt... és azt gondoltam, tudom, hogy miért.

Lemegyek a lépcsőn, és a járdára lépek. Megigazítom a fülhallgatót, és elkezdek visszafelé sétálni fél háztömbnyit.

Amikor odaértem, Jessica a székre roskadva ült, karjai a teste mellett lógtak, mintha hosszú ideje várna. És talán úgy is volt. Talán azt remélte, kihagyom az utolsó órát, hogy csatlakozzam hozzá.

Szóval leültem, és az asztal közepére csúsztattam a kezem. „Tuskómentes-övezet?”

Felemelte az egyik kezét, és egy darab papírt csapott az asztalra. Azután odatolta elé, és megfordította, hogy olvassam el. De nem volt szükség arra, hogy megfordítsa, mert amikor először láttam, akkor fejfelé olvastam el Jimmy padján: KI DÖGÖS / KI CIKI.

Tudtam, hogy a lista melyik oldalán vagyok – Alex szerint. És az úgynevezett ellentétem éppen ott ült velem szemben. Nem máshol, mint a mi biztonságos menedékünkben. Az enyémben... az övében... és Alexében.

„Kit érdekel?”, mondtam neki. „Ez nem jelent semmit.”

Nehezen nyelek. Mikor azt a listát olvastam, gondolkodás nélkül továbbadtam. Akkor viccesnek tűnt.

„Hannah”, mondta, „nem érdekel, hogy téged választott helyettem.”

Pontosan tudtam, merre tart ez a beszélgetés, és nem engedhettem, hogy ott kössön ki.

És most? Hogy látom most?

Össze kellett volna gyűjtenem minden példányt, amit csak tudok, és ki kellett volna dobnom őket.

„Nem választott engem helyetted, Jessica”, mondtam. „Azért választott, hogy visszavágjon neked, és ezt te is tudod. Tudta, hogy az én nevem jobban fog bántani téged, mint akárki másé.”

Becsukta a szemét, és szinte suttogva ejtette ki a nevemet. „Hannah.”

Emlékszel erre, Jessica? Mert én igen.

Amikor valaki így ejti ki a nevedet, amikor még csak nem is néz a szemedbe, semmi többet nem tudsz tenni vagy mondani. Már döntött.

„Hannah”, mondtad. „Ismerem a pletykákat.”

„Nem ismerheted a pletykákat”, mondtam. És talán én voltam egy kicsit érzékeny, de azt reméltem – én kis butus –, hogy nem lesz több

pletyka, amikor ideköltözünk. Hogy magam mögött hagytam a pletykát és a szóbeszédet... egyszer és mindenkorra. „Hallhatsz pletykákat”, mondtam, „de nem ismerheted őket.”

Újra kimondta a nevem. „Hannah.”

Igen, tudtam a pletykákról. És megesküdtem neked, hogy egyszer sem találkoztam Alexszel iskolán kívül. De te nem hittél nekem.

És miért is kellett volna hinned nekem? Miért ne hinne el valaki egy olyan pletykát, ami olyan szépen illik egy régihez? Na, Justin? Miért?

Jessica sok pletykát hallhatott Alexről és Hannah-ról. De egyik sem volt igaz.

Jessicának könnyebb volt úgy gondolnia rám, mint a Rossz Hannah-ra, semmint arra a Hannah-ra, akit megismert a Monet's-ban. Könnyebb volt elfogadni. Könnyebb volt megérteni.

Neki szüksége volt rá, hogy igazak legyenek azok a pletykák.

Emlékszem, hogy pár srác viccelődött Alexszel az öltözőben. Az angol dalocskát énekelték neki: „Pat-a-cake, pat-a-cake, Baker's man.” Aztán valaki megkérdezte tőle: „Még sütötted azt a muffint, Péklegény?”, és mindenki tudta, mi is hangzott el.

Amikor a ricsaj elhalt, csak Alex és én maradtunk bent. Egy icipici irigység kígyózott a bensőmben. Kat búcsúbulija óta nem tudtam kiverni Hannah-t a fejemből. De nem tudtam rávenni magam, hogy megkérdezzem, igaz volt-e, amiről a többiek beszéltek. Mert ha igaz volt, nem akartam hallani.

Megkötötte a cipőjét, és anélkül, hogy rám nézett volna, Alex elmondta, hogy nem igaz. „Csak hogy tudd.”

„Remek”, mondtam. „Remek, Jessica. Köszönöm, hogy segítettél nekem az első hetekben. Sokat jelentett. És sajnálom, hogy Alex bekavart ezzel a kis hülye listájával, de megtette.”

Elmondtam neki, hogy mindent tudok a kapcsolatukról. Azon az első napon a Monet's-ban, Alex bámulta az egyikünket. És az nem én voltam. És igen, irigy voltam. És ha az segít neki túlesni ezen, akkor elfogadok minden vádat, amivel terhelni akar, amiért ők szétmentek. De... ez... nem... igaz!

Odaérek a Monet's-hoz.

Két fickó ácsorog odakint a falhoz támaszkodva. Egyikük cigaretázik, a másik szorosan a kabátjába burkolózik.

De Jessica csak annyit hallott az egészből, hogy elfogadom a vádat.

Felemelkedett a székéről, átható pillantással méregetett, és ütésre lendült a keze.

Szóval, árul el, Jessica, mit akartál csinálni? Behúzni egyet, vagy megkarmolni? Mert egy kicsit mindkettőt éreztem. Mintha nem igazán tudtad volna eldönteni.

És minek is nevezte? Nem mintha számítana, csak a felvétel kedvéért. Mert azzal voltam elfoglalva, hogy felemeljem a kezem, és elrántsam a fejem – attól még eltaláltál! –, és nem figyeltem, mit mondtál.

Az a pici heg, amit mindenki látott a szemöldököm fölött, az Jessica körmének formája... amit én téptem ki onnan.

Észrevettem azt a heget pár héttel korábban. A bulin. Apró folt egy csinos arcon. És azt mondtam neki, hogy nagyon helyes.

Néhány perccel később kiborult.

Vagy talán sosem láttátok. De én mindennap látom, mikor iskolába készülődöm. Azt mondja: „Jó reggelt, Hannah!” És látom minden este, mikor lefekvéshez készülődöm. „Aludj jól!”

Kinyitom a Monet's súlyos üvegajtaját. Meleg levegő áramlik ki rajta, és mindenki megfordul, dühösek a fickóra, aki beengedi a hideget. Besettenkedem, és becsukom az ajtót magam mögött.

De ez több egy puszta karmolásnál. Ez egy gyomorszájon vágás és egy arculcsapás. Ez egy kés a hátamban, mert te inkább elhittél egy koholt pletykát, mint azt, amiről eleve tudtad, hogy igaz.

Jessica, kedvesem, igazán szeretném tudni, hogy elvonszoltad-e magad a temetésemre. És ha igen, észrevetted a saját hegedet?

És mi van veletek, a többiekkel, észrevettétek a hegeket, amiket magatok mögött hagytatok?

Nem. Valószínűleg nem.

Ez lehetetlen volt.

Mert a legtöbb szabad szemmel nem látható.

Mert nem volt temetés, Hannah.

Te voltál és ő és ő...

J A Y A S H E R

Tizenhárom ékom volt...

Hiába mondd a jövőnek, hogy ST ■ P.
Nincs REWI ◀ ◀ ND gomb, nem tudod visszatekerni a múltat.
Az egyetlen mód, hogy megtudd a titkot,
...ha megnyomod a PL ▶ Y-t.

Clay Jensen semmit sem akart tudni Hannah Baker kazettáiról.
Hannah meghalt – gondolta –, magával kellett volna vinnie a titkát.
Aztán Hannah hangja közölte Clay-jel, hogy az ő neve is elhangzik a
kazettákon és az is, hogy Clay valamilyen módon felelős a haláláért.
Aztán Clay egész éjszaka a kazettákat hallgatta. Hannah szavai nyomán
bejárta a városkájukat...
...és amire fényt derített, az örökre megváltoztatta az életét.

„Lenyűgöző első regény. Jay Asher olyan őszintén és keresetlenül
meséli el a történetét, hogy a tragédiát megrázkódtatóan valódikiént éljük át.”
– GORDON KORMAN

„Okos, eredeti ötlet, erős hang, tökéletes adagolás.
Olyan, amit nem tudsz letenni. Jay Asher kitűnő történetmesélő”
– CHRIS CRUTCHER

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•nt neked

megdöbönt